

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περὶ σσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἄσας Ἐπαρχίας — καὶ ἄσθ' Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἄσθ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἄστων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ὁκτώ καὶ εἴκοσι Φεβρουαρίου
καὶ ἀνακátωμα τοῦ Ὑπουργείου.

Ὁκτώ, πενήντα κι' ἑκατό,
καὶ τὰ εὐράνια κυττῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀναστενάξω
κι' Ἥλι λαμὰ σαδαχθῶνι μὲ πόνον νὰ μὴν κρᾶξω.
Δὲν εἰμφορῶ τὰ μάτια μου ὦηλὰ νὰ τὰ σηκώσω,
κι' ἀμέσως πάλι, Περικλῆ, νὰ μὴν τὰ χαμηλώσω.

Π.—Βρὲ τεῖν' αὐτὰ ὅπου μοῦ λές;

Φ.—Τί νὰ σοῦ ἴπῳ, βρέ, πάλι;

Π.—Τί ἔχεις καὶ πικραίνεσαι, τί ἔχεις καὶ μοῦ σκάνεις;
μήπως γιὰ τὸ ἄσὰ πράγματα δὲν εἶν' ὁ Δεληγγιάννης;
διότι ὁ κυρίαρχος εἰς ὅλα ἐπροδόθη;
διότι τὸ περίσσευμα σπουδαίως ἠλαττώθη
κι' ἐκεῖ ποῦ ἦταν τέσσαρα κατήντησε ἄσθ' ἓνα;
μήπως διότ' ἡ πλάτη σου τῆς τρώει ἀπὸ ἄσθ' ἓνα;
μήπως διότι ἔγινες ἱππότης τοῦ Σωτήρος;
μήπως διότι ἄνθρωπος δὲν εἶσαι χαρακτῆρος;
μήπως γιὰ τὸ δὲν εἰμφορεῖς μὲ κάθε τί νὰ καλῆς;

μήπως γιὰ τὸ δὲν σούπεσε λαχεῖο τῆς Τραπεζῆς;
διότ' ἡ περιφέρεια κατήντησε μεγάλη;

διότι πλούσιος καὶ σὺ δὲν εἶσαι ὅπως ἄλλοι;

διότι βλέπεις ἑξαφνα ἄνθρώπους τοῦ γαιδάρα;

διότι ἐτουφέκισαν ἐκείνους τοὺς Βουλγάρους;

διότι πάλιν πόλεμος εὗρίσκει ἐπὶ θύραις;

διότι μόνον ἀργυροῦν ἀντὶ χρυσοῦ ἐπῆρες;

διότι σὲ σιχαίνεται κανεὶς νὰ σοῦ ἰμλήσῃ;

διότι ἔφυγ' ὁ Τσιγγῆρος καὶ πᾶσι ἄσθ' ἓνα Παρίσι;

διότι ἔχεις ὡς ἐγὼ ἄνθρωπον γοῦ καὶ μούρη;

ἢ μή γιὰ τὸ, βρέ Φασουλῆ, δὲν ἔγινες γαιδούρι;

Πές μοι γιὰ τὸ πικραίνεσαι, πές μοι γιὰ τὸ μοῦ σκάνεις;

Φ.—Καὶ τάχατε, βρέ τερεκέ, δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

Π.—Μὰ τὸ σταυρό, βρέ Φασουλῆ, δὲν τὸ καταλαβαίνω,
καὶ σκάξω μόνο σάν σὲ ἔδω ἐμπρὸς μου λυπημένο.

Φ.—Λυποῦμαι γιὰ τὸ εἶποτα, λυποῦμαι καὶ γιὰ ὅλα,

- λυποῦμαι σὺν ἰδῶ σκυλιὰ νὰ τρῶνε καμμιά φόλα,
λυποῦμαι, φίλε Περικλῆ, γιὰ ἐ, τι καὶ ἂν λέω,
κλαίω πικρὰ γιὰ τὴ γελῶ, γελῶ διότι κλαίω,
πικραίνομαι γιὰ τὴ χαρὰ καὶ χαίρω γιὰ τὴ λύπη...
- Π.—"Αἰ! ἀδελφέ μου Φασουλῆ, στηλιάρη ποὺ σοὺ λείπει!
- Φ.—"Ακόμη δὲν 'κατάλαβες;
- Π.— Δὲν σὲ καταλαμβάνω.
- Φ.—"Ὅσο γιὰ τὸ περίσσευμα ποὺ μοῦδες παραπάνω,
γιὰ τοῦτο περισσότερον πικραίνομαι ἀκόμα,
ἂν καὶ σοὺ εἶπε ἄλλοτε τὸ ἀληθές μου στόμα
πῶς τοῦτο εὐκολα καθεὶς τὸ κάνει ὅσο θέλει,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε διόλου νὰ μᾶς μέλη.
Μές 'στὸ χαρτί, βρὲ Περικλῆ, τὸ γράφεις μὲ τὴν πένα,
κι' ἐκεῖ ποὺ εἶναι τέσσερα 'μπορεῖ νὰ γίνη ἓνα,
κι' ἐκεῖ ποὺ ἓνα γίνεται δὲν ξέρω τί τὸ πιάνει
καὶ πάλιν εἰς τὰ τέσσερα ἀπροσδοκίτως φθάνει,
κι' ἀπὸ βραδύς, βρὲ Περικλῆ, ὥς ποὺ νὰ καλοφέξῃ
'μπορεῖ νὰ φθάσῃ μὴ χαρὰ 'στὰ πέντε καὶ 'στὰ ἔξη,
καὶ ὕστερα νὰ κατεβῇ γιὰ ν' ἀνεβῇ καὶ πάλι,
ὅπου σαστίζει καθενὸς ἀνθρώπου τὸ κεφάλι.
Εἰν' ἓνα πρᾶγμα δηλαδὴ ποὺ φεύγει σὺν τὸ πιάνης,
κι' ὥς εἶδος γομικλάστικα, καθὼς καταλαμβάνεις.
- Π.— Λοιπὸν εἰς τὸ περίσσευμα ὡς τώρα δὲν πιστεύεις,
κι' ἀκόμη παίζεις καὶ γελᾷς κι' ἀκόμη χωρατεύεις;
- Φ.— Ποῦ λυποῦμαι δι' αὐτό, κι' ἂν θέλῃς δός μου ξύλο.
- Π.— Καὶ ἔταν μετενόησες 'στὸ περασμένο φύλλο,
δὲν εἶπες, βρὲ ἀντίχριστε, χωρὶς νὰ χωρατεύῃς,
πῶς καὶ εἰς τὸ περίσσευμα θ' ἀρχίσῃς νὰ πιστεύῃς;
- Φ.— Μετανοῶ, βρὲ Περικλῆ, μετὰ ψυχῆς ἀσπίλου
δι' ἑλὴν τὴν μετάνοιαν τοῦ περασμένου φύλλου
καὶ θέλω πάλιν ἀπιστος ὡς πρότερον νὰ γίνω
καὶ ὅπως ἦμουν πάντοτε τοιοῦτος καὶ νὰ μείνω,
γιατί νὰ ζήσω ἀσκητῆς ποτὲ δὲν θὰ 'μπορέσω....
- Π.— Τοῦλάχιστον, βρὲ Φασουλῆ, θὰ σὲ παρακαλέσω,
ἐταν γιὰ τὸ περίσσευμα μαζί μου κουδεντιάξῃς,
νὰ δίδῃς πλὴν εἰς αὐτὸ μὰ δέχῃς νὰ διατάξῃς,
διότι ἡ ἀπιστία σου μεγάλως μ' ἐρεθίζει
καὶ ὅλον μου τὸ σύστημα τὸ νευρικὸν συγχύζει.
- Φ.— Πίστευε, φίλε Περικλῆ, διότι ὁ πρεσβεύων
πῶς ἔλα εἶναι δυνατὰ καὶ εἰς αὐτὰ πιστεύων,
εὐδαίμων καὶ μακάριος 'στὴν γῆν αὐτὴν θὰ ζήσῃ
καὶ βασιλεὺς οὐρανῶν αὐτὸς κληρονομήσει.
'Εν τούτοις Πρόεδρος βουλῆς, καθὼς καὶ σὺ τὸ ξέρεις,
ἔβγῃς ὁ Ἀδγερινός, ὁ πρῶτος ντελμπεντέρης,
ρέκτης ἀνὴρ μὰ τὸ Χριστὸ καὶ ποῦρος πατριώτης,
πρὸ πάντων δὲ τῶν θηλυκῶν γενναῖος θιασώτης,
ἐφ' ᾧ καὶ περισσότερον τὸν ἐκτιμῶ ἀκόμα,
κι' ἀντὶ νὰ γίνη Πρόεδρος εἰς τῆς βουλῆς τὸ σῶμα
θὰ ἦτο χρησιμώτερος ἀκόμη περιπλέον,
ἂν ἦτο Πρόεδρος ἐνὸς Συλλόγου ἐκ θηλέων.
'Αλλ' ὅμως ἄς ἐλπίσωμεν ὁ κύριος Ἀνδρέας
ὅτι γιὰ κάμποσο καιρὸ θ' ἀφήσῃ τὰς ὥρας,
πῶς τὸ κουδοῦνι τῆς βουλῆς 'στὰ χέρια του θὰ τριέῃ
κι' ἐπὶ τῆς προεδρίας του ρουθοῦνι δὲν θ' ἀνοίξῃ.
- Π.— Ἀλήθεια πῶς εὐρέθησαν λευκὰ εἰκασίεξη;
- Φ.— Περὶ αὐτοῦ παρακαλῶ νὰ μὴν προφέρῃς λέξι.
- Π.— Γιατί, μωρέ;
- Φ.— Μυστήριον μοῦ φαίνεται ἀκόμα
αὐτὰ τὰ ψηφοδέλτια σὲ ποῖν ἀνήκουν κόμμα.
Τὸ πρᾶγμα δεῖται σκέψῃς κι' ἐνδελεχοῦς μελέτης....
- Π.— Εἰς ἔλα εἶσαι πάντοτε στρυφνὸς καὶ τσαναμπέτης.

- Φ.— Εἶναι σπουδαῖον γεγονός ἐκ τῶν σπουδαιότερων,
κι' ἔχει πολὺ τὸ σοβαρὸν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον,
καὶ τὸ μῆλός, βρὲ Περικλῆ, τοῦ καθενὸς γανόνει,
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπεσε καὶ τὸ ναπολεόνι.
Μέσα 'στὴν κάλπη 'δρέθησαν λευκὰ εἰκασίεξη...
μήπως ζητεῖ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ παῖξῃ;
μήπως καὶ εἶναι μόμολαις ἐκ τῶν συνειθισμένων;
ἢ μήπως εἶναι ἄραγε τῶν δυσηρεσθημένων;
'Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ζήτημα... τίνος αὐτὰ νὰ εἶναι;
σκέψου, καὶ μένε Περικλῆ, ἐπὶ μικρὸν καὶ κρίνε,
διότι μόνον ἐξ αὐτοῦ 'μπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς
ποῖα καὶ τίς ἡ τωρινὴ τῆς πολιτείας θέσις.
'Αν ἦσαν ὀλιγώτερα, πέντ' ἔξη, δύο, τρία,
καθόλου δὲν θὰ μ' ἔμελε γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.
'Αν ἦσαν περισσότερα, πενήντα ἢ σαράντα,
θὰ ἔλεγα πῶς σοδρά θὰ ἔχωμεν συμβῆντα,
ἀλλ' ὅμως εἶναι, Περικλῆ, σωστὰ εἰκασίεξη...
τίνος νὰ εἶναι ἄραγε; τοῦ Κώστα ἢ τ' Ἀλέξη;
Τὸ ἓνα ξέρω μοναχὰ πῶς εἶναι τοῦ Μπουντούρη,
γιὰ τὰλλα ὅμως γίνεται μεγάλο νταδατούρι.
- Π.— Πραγματικῶς μυστήριον μοῦ φαίνεται κι' ἐμένα
κι' ἐσάστισα μὲ τὰ λευκὰ καὶ τὰχῳ σὺν χαμέναι.
- Φ.— Μὰ ἴσως νὰ λυθῇ κι' αὐτὸ σὲ κάμποσαις ἡμέραι.
- Π.— Ἀπῆντησαν 'στοῦ βασιλῆα τὸν λόγος οἱ πατέρες;
- Φ.— Ἀπῆντησαν, βρὲ Περικλῆ, σωστὰ καὶ τιμημένα
καὶ εἶναι δύο σχέδια γιὰ τοῦτο καμωμένα,
τὸ ἓνα τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ Δεληγιάννη τὰλλα,
καὶ θὰ τὰ ἐμελέτησες, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω.
Τὸ ἓνα 'βρίσκει δίκαια τοῦ βασιλῆα τὰ λόγια
κι' ὑπόσχεται περίσσευμα κι' ἀνώγει καὶ κατ'ὴν
ἀλλὰ τὸ ἄλλο, Περικλῆ, ἀρχίζει τὴ φαγούρα
κι' ὅλα τὰ βλέπει ψεύτικα καὶ μπόρσικα καὶ σκορπ.
- Π.— Καὶ σὺ τί λές, βρὲ Φασουλῆ, γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τὰλλα;
- Φ.— Ἐγὼ δὲν θέλω, Περικλῆ, κανένα νὰ προσβάλω,
μὰ καὶ τὰ δύο σχέδια 'στὴν τσέπη μου τὰ χῶνω
καὶ μέσα 'στὸ ὑπὸ μὴδὲν δωμάτιον τρυπῶνω,
κι' ἐκεῖ, μωρέ, τὰ μελετῶ, ἐκεῖ τὰ σχολιάζω,
καὶ πάλι τὰ ξανακυτῶ καὶ τὰ ξαναδιαβάζω,
καὶ γνωματεύω ἐπ' αὐτῶν ἀνέτως καὶ ἡσύχως,
καὶ μὲ ἀκούει μοναχὰ τῆς χρεῖας μου ὁ τοίχος.
- Π.— Καὶ τί λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, πιστεύεις καὶ νομίζεις;
- Φ.— Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου τὰς φρένας μου συγχύζει
καὶ ἀδικα, βρὲ Περικλῆ, μὲ σκᾶς καὶ μὲ παιδεύεις...
'Εσὺ θὰ κάνῃς φρόνιμα εἰς ἔλα νὰ πιστεύῃς,
χωρὶς ποτὲ νὰ μοῦ ζητῇς ἐξηγήσιν καμμίαν
καὶ εἰς παθῶν νὰ μὲ ὠθῇς καὶ λόγων τρικυμῶν.
Μὴ δέχῃσαι τὰς γνώμας μου γιὰ τὸ σταυρὸ ἐπ' ἑσέ,
διὰ νὰ διαφέρωμεν κατὰ τὸν χαρακτήρα,
διότι, φίλε Περικλῆ, ἂν ὅπως τώρα χάσῃς
καὶ ἂν εἰς ἔλα συμφωνῇς μαζί μου καὶ συμφάσκῃς
ἔ! τότε ἡ κουδέντα μὰς διὰ παντὸς θὰ πάψῃ
καὶ ὁ Σουρῆς ὁ φουκαρᾶς δὲν θὰ χῇ τί νὰ γράψῃ,
οὔτε θὰ τρώγῃ πιά κι' ἐγὼ τὸ τακτικὸ μου ξύλο
καὶ τὰ τινάζῃ μὴ χαρὰ καὶ τοῦ 'Ρωμηοῦ τὸ φύλλο.
Λοιπὸν καὶ πάλι, Περικλῆ, γι' αὐτὸ σὲ συμβουλεύω
σὺ νὰ πιστεύῃς εὐκολα κι' ἐγὼ νὰ μὴν πιστεύω,
γιὰ νὰ τρωγώμαστε κι' οἱ δὲ καθημερινὴ καὶ σχολῇ,
ὡς ποῦ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πῆρωμε τὴν Πόλιν
καὶ τότε πιά δοξάσωμε τὸν πλαστοουργὸ καὶ κίστην.
- Π.— Ὅσοι λοιπὸν, ἀντίχριστε, καὶ μούδαλας τὴν πίστι.

"Οποῖος μπιρμπάντες ἀρνηθῇ τὸ κόμμα μας καὶ πάλι
τοῦ βάζω μὰ τὸν Ἅγιο μου αὐτὸ τὸ σερίτσαλι.

Σημαντικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς.

Περὶ τοῦ ἡρώου ἡ γλῶσσα μου νὰ κόψῃ καὶ νὰ ράψῃ;
τὸ ἡρόδοτὸν νὰ πῇ κανεὶς, τί διὰ βόλο νὰ γράψῃ;
Ὅλα τὰ ἔβγα, τίποτα δὲν γίνονται καινούρια,
καὶ 'στὴν βουλὴν δὲν φαίνεται καμμιά ὥς τώρα φούρια,
ἐν ἔρχῃ οἱ κεραυνοὶ νὰ πέφτουν τοῦ Λεβίδου,
ἐν ἔρχῃ οἱ μαγκουριαὶ καὶ τὸ σκυλοδρισιδι.

Ὁ Δεληγιάννης 'στὴν βουλὴν ἀκόμη δὲν πηγαίνει,
καὶ τοῦτο σχολιάζεται παντοῦ ποικιλοτρόπως,
κι' ὁ ἓνας κι' ἄλλος ἀγνοεῖ τί τοῦτο νὰ σημαίνει
καὶ εἰς πολλὴν ἐρεθισμὸν εὐρίσκειται ὁ τόπος.
Πολλὰ διαδίδονται εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας,
καὶ διατρέχει πονηρὰς τὸ ἔθνος μας ἡμέρας.

Ὁ Σούτσος κάλπην βουλευτοῦ, ὡς λέγουν, δὲν θὰ βάλῃ,
ἐπὶ τὰ ἐχάλασε μὲ τὸν Πρωθυπουργόν,
ἐπὶ ὅμως τὰ ξανάφτεξε μὰς βεβαιώνουν ἄλλοι,
καὶ περὶ ψήφων ἤρχισε σπουδαῖως ἐνεργῶν.
Τὸν τούτοις τὴν ἀλήθειαν κανέναν δὲν εἰξεύρει,
κι' ὁ ἐνδιαφερόμενος ἄς πᾶν νὰ τὴν εὕρῃ.

Περὶ χαρίτων ὁμιλοῦν Λεβίδου τε καὶ Ράλλης
καὶ 'στὴν Βουλὴν γίνονται κι' οἱ δύο των κουνοῦπι,
ἐν τούτοις διαδίδεται μετὰ σπουδῆς μεγάλης
πῶς κι' ὁ Σκουλοδρισιδι 'ὅμως μαζί μὲ τὸν Τρικούπη.
Κι' αὐτὸ θὰ εἴναι ἐμπόδιον 'στὴν δόξαν τῆς πατριδος
καὶ εἰς τὴν ἀπαξίαν τῆς λαοῦ Κωπιδας.

Καὶ γιὰ τὰ ψηφοδέλτια ἐκεῖνα τὰ λευκὰ,
ποῦ ἦσαν 'στοῦ Ἀδγερινοῦ τὴν νέαν ἐκλογὴν,
οὐχὶ ὅλα στόματα διέδωσαν κακὰ
καὶ οὐρανὸν ἐτάραξαν καὶ ὅλασαν καὶ γῆν.
'Ἡ δὲ ἀντιπολιτευσις φωνάζει μ' ἓνα στόμα
πῶς διεσπάρθη τὸ πικρὸν τοῦ Ὑπουργοῦ κόμμα.

Πολὺς ἡκούσθη θόρυβος καὶ ταραχὴ μεγάλη
καὶ 'στοῦ Τρικούπη πάμπολλοι ἀνέδοκατεβαίνουν,
οὐχ ἥτιον ὅμως ὁ Μπαζῆς, ὁ Κοτσουμπλῆς καὶ ἄλλοι
εἰς τῆς συμπολιτευσεως τὰς τάξεις διακινῶν,
καθὼς αὐτοὶ τὸ βεβαιοῦν μὲ τὰ ὀνόματά των,
καὶ τοῦτο διευκρίνισε τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Πολλοί γυρεύουν Ὑπουργοὶ μὲ τὸ στανεὶδὸ νὰ γίνουν,
ἀλλέως τὸν Πρωθυπουργὸν ὁστὰ κρύα τὸν ἀφίνουν,
κι' ἀλλάζουν φύλλο ὁστὴ στιγμὴ καὶ σύμβολον καὶ χρῶμα,
καὶ μοναχοὶ τῶν ἔπειτα κατασκευάζουν κόμμα,
ἢ πάνε μὲ τὸν Θεοδώρη καὶ μὲ τὸν Μολαίτη
καὶ χάνει ὁ Χαρίλαος Παρασκευὴ καὶ Τρίτη.

Καὶ βάζει ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ χέρια μὲς ὅσῃν τσέπη
κι' ἀρχίζει τὸν περίπατο καὶ λυπημένος βλέπει
πῶς οἱ χρυσοὶ τοῦ βουλευτὰ δὲν ἀλλάξαν κεφάλι,
πῶς οὔτε περιφέρεια τὸν ὠφελεῖ μεγάλη,
πῶς οὔτε ἡ διάλυσίς τοὺς βάζει ἄλγῃ γνῶσι
καὶ πρέπει τὸ σικτίρ πιλάφ καὶ πάλι νὰ τοὺς δώσῃ.

Νέων βασιάνων στάδιον καὶ πικριῶν ἀνοίγει,
ἀν δὲ κι' ὁ πρῶην πρεσβευτὴς ἀπὸ τὸ κόμμα φύγη
καὶ πάῃ μὲ τὸν Λεμονῆ καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη,
ἔ' τότε κι' ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου θὰ σημάνῃ.
Μὰ τοῦτο δὲν πιστεύομεν πῶς εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ
κι' ὁ Ἰνδαλγὸς πιστότατος ὁστὸ κόμμα τοῦ θὰ μείνῃ.

Ὁ βασιλεὺς ὅσῃν Πειραιᾷ συχνάκις κατεβαίνει
καὶ εἰς τοῦ Τσίλλερ τὸ λαμπρὸν περίπτερον πηγαίνει,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μανάχος τοῦ τῇ θάλασσα κυττάζει
καὶ ὄλο συλλογίζεται καὶ ὄλο σχεδιάζει
μὲ ποῖον τρόπον εἴμπορεῖ τὸ πέλαγος νὰ φέρῃ
κοντὰ ὅσῃς Ἀκροπόλεως τὰ δοξασμένα μέρη.

Ἐφέτος λέγουν μερικοὶ πῶς δὲν θὰ ταξειδέψῃ
καὶ ὁστὸ Τατόι λέγεται πῶς θὰ καλοκερέψῃ.
Καὶ ἀπὸ τοῦτο φαίνεται πῶς θάχωμε εἰρήνην,
γιατὶ ἂν ἦταν πόλεμος τώρα κοντὰ νὰ γίνῃ,
εἰς τὴν Εὐρώπῃ θάφευγε μὲ πρῶτον ἀπ' εὐθείας,
διὰ νὰ φέρῃ ἀπ' ἐκεῖ φορτία συμπαθείας.

Ἀλλὰ σὰς ἀναγγέλλομεν καὶ μίαν δυστυχίαν,
πῶς καὶ ὁ πρίγκηψ Μπούμπουλης δεινῶς ἐμαχεσάτην,
πλὴν δι' αὐτὸ μὴν ἔχετε ποσῶς ἀνησυχίαν,
διότι δὲν ἐχάσαμεν ψυχὴν προσφιλεστάτην.
Τὰ βόλγα ἐσεδάσθησαν τοῦ Πρίγκηπος τὸ σῶμα,
καὶ φαίνεται εἰς ὄλους μας πρὸ ζωντανὸς ἀκόμα.

Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Σείφφουλλάχ ἀπὸ τὴν Ἑλασσῶνα
καμαρωτὸς καὶ λυγιστὸς καὶ ντοῦρος σὰν κολῶνα,
καὶ νῦν ἐφάνη κατ' αὐτὰς ἐν μέσῳ τῶν τριῶν
γλυκὺς καὶ ροδοκόκκινος ὡς Ἀπριλίου ρόδον.
Πρὸς τοῦτοις ἀναγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν ἐν λύπῃ
πῶς φεύγει καὶ ὁ Σέμερ-ουδ-δὶν καὶ μᾶς ἐγκαταλείπει.

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ θάλασος ὁ τῆς Κεφαλληνίας
μετὰ κραυγῶν καὶ κοπετῶν καὶ τόσης ἀρμονίας.
Ἐμπρὸς λοιπὸν, φιλόμουσοι, ἐμπρὸς, λιμοκοντόροι,
καὶ ἦλθαν οἱ βαρύτενοι καὶ ἦλθαν οἱ τενόροι,
μᾶς ἦλθαν κομπριμάριαι, μᾶς ἦλθαν πριμαδόναις,
ἢ Ἀδελίνα δηλαδὴ κι' ἢ ἄλλαις ἢ γοργόναις.

Ἐμπρὸς, φιλόμουσον κοινόν, κι' ἀρχίζει ὦρα ὦρα
τὸ Ἑμακράβι ἐρεῖ τοῦ, τ' Ἀρτίο Λεονώρα,
ὁ Φάουστ, ὁ Φρά - Διάβολος, κι' ὁ Ροῦβ - Βλὰς ἐκείνους,
στηθοκτυπήματα, φωναίς, λιγοθυμαίς καὶ θρήνοις,
ποῦ ἔποιος τέτοια πράγματα τὰκούει καὶ τὰ βλέπει
ἀνάγκη νάχῃ δώδεκα μαντύλια μὲς ὅσῃν τσέπη.

Ἀνοίγει τιὰ τὸ θέατρο... ψυχὴ μου τί γλυκάδα!
μπάστα ἢ Γκιούλια, βρὲ παιδιά, κι' ἢ ἄλλαις πριμαδόναις,
ἀλλὰ ἐμένα μοῦρκεται μὲ τούτῃ τῇ λιπαράδα
νὰ πάω εἰς τὴν Κηφισσιὰ νὰ κόψω ἀνεμώναις,
νὰ ἔαπλωθῶ σὰν γαϊδαρὸς ὁστὰ πράσινα χορτάρια
καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ τραγουδῶ ὡς πότε παλληκάρια.»

Δόξα νάχῃ ὁ θεὸς
κι' ἐτυπώθη ὁ Ρωμηός.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρὰς μεγάλης
πῶς πλήρη σώματα Ρωμηοῦ ἐτύπωσ' ἢ Ἑστία,
κι' ἂν θέλῃς ὁστὰ βιβλία σου καὶ τὸν Ρωμὸ νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τάστεια,
εἰς τὴν Ἑστίαν πῆγαινε κι' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος...
τιμὴ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Ἱστορία Ἑθνικὴ
Παππαρρηγοπουλική.

Ἀπὸ τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου,
καὶ Ἀτλὰς γεωγραφικὸς ἐσχάτως ἐτυπώθη,
ποῦ μένει ὡς ἐκστατικὸς ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἴδῃ,
καὶ δωρεὰν εἰς ἕκαστον συνδρομητὴν ἐδόθη.
Θαυμάσιον ἐξώφυλλον, περίχρυσον, ποικίλον,
καὶ μαρτυροῦν ὑπέρμετρον καλαισθησίας ζῆλον,
μὲ θαυμαστὴν κομψότητα, μὲ γλαφυρὰς εἰκόνας,
μὲ Σαλαμίνας, Πλαταιάς, Μυκάλας, Μαραθῶνας,
μὲ Μακεδόνων κι' Ἀλβανῶν ἀρχαιοτάτας πόλεις,
κι' οὕτως εἰπεῖν παράρτημα τῆς ἱστορίας ὅλης.
Ἐν τούτοις ἐτελείωσε κι' ὁ τρίτος τόμος τώρα,
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ τέταρτος τελεῖται ὦρα ὦρα.

Λοιπὸν ἢ Καθημερινή, ἐφημερίδα σκερτσόζα,
χωρὶς πομπῶδες πρόγραμμα, χωρὶς καμμία πῆξα,
τὴν αὐρίον Κυριακὴν ὁστὸς δρόμους θὰ προβάλῃ
τὰ δίκαια καὶ πρέποντα πρεπόντως νὰ μᾶς ψάλῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μίσα ὁστὸ τόπογραφίον
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἐνὰ κάποιον Φαρμακείον.

Καφενεὴ τῶν «Ἐσφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.